

Годишното спомоществоване за вжтръ въ Държавата е една лира турска, а за на възъ отъ Държавата за притурятъ пощенскитъ разпоски. Спомоществаніето за шесть мѣсци е половина лира турска. Всяко спомоществоване ся предплатица.

Писма неосвободены от пощенски разности и неподписаны, не ся приемятъ по никакъвъ начинъ.

ЦАРИГРАДЪ, 14 Августъ 1875.

Мѣстно е Херцеговинското въстание. При всичко това, то е днесъ главниятъ въпросъ, съ който ся занимаватъ наймного не само тукашнитъ, но и вѣнскитъ почти западни вѣстници.

Читателитѣ ни ще видятъ по доду какъ нѣкои статіи зети отъ европейски вѣстници, така и нѣкои подробности по тѣи дарешното Херцеговинско движеніе, което нацѣтина поглѣхца днесъ тѣи ненадѣйно всеобщото вниманіе. Въ отношение глѣдъ общоевропейската политика, това движеніе влѣзе презъ тази седмица въ нова фаза, при венчко чи бързѣтъ и печалниѣ събитія въ полето на сраженіята по съверозападниѣтъ ъгълъ на Балканскіѣтъ полуостровъ едвамъ даватъ на политиката охотно време да размисли хладнокрѣвно и неславно отъ преходящѣтъ вѣнчательнѣи върху дѣйствиелното положеніе на работѣтъ. Безъ да ся зематъ тука во вниманіе особенниѣтъ расположенія на всяка една отъ по първиѣтъ европейски държавы въ това обетодіе, венчки виднея да некаватъ да видятъ обіцнѣтъ миръ не само възстановенъ по енде и оддробенъ въ венчнѣи страны на отоманската държава. За достиженіе на възстановленіе на мирѣтъ въ разбунтованиѣтъ мѣста, разни слухове ѣа раздигоха тіа дни относително до обхожданието на всяка една отъ казанниѣтъ държавы. Онова обаче което днесъ може да ся каже положително, то е чѣ, енде и етъ Франція която предпочита да е просто, ако и бдищѣ зритель на събитіята, великиѣ сили не сѣхъ далечъ отъ желаніето да принесатъ услугитѣ на посредничеството за пенитваліе на онаяквиѣта, които сѣхъ предизвикали херцеговинското възстаніе. При венчко чи царското правителство отблѣва по начало всяко чуждо посредничество, отъ какъто естество п да е то, ако сѣднѣтъ обаче отъ венчко що ся обнародва въ мѣстниѣтъ вѣстници по тази частъ, виднея, чѣ едно испытваніе отъ едниѣ нарочно за това назначенъ царскіѣ комисарѣ, предъ чуждиѣ консулы въ Херцеговина, на предводителитѣ на бунтовничиѣтъ да не е възнъ отъ областта на отсѣжкитѣ, които правителството прави въ примирителниѣтъ си духъ, Съ тази цѣль трѣбва за Херцеговина и Нер. Прев. Северѣи наша, министритѣ на общественнѣиѣтъ сграды.

Колкото за оздравлението на мирът и държавата за напредъ, слѣдъ уталожа-
ването, разумява ся, на херцеговинското
възстание, всички, видни, да сж съгласни
да препоръчатъ приятелски на правител-
ството ония мѣрки и улучшения, които сж
отъ естество не само такива-емушени да
предотвръщатъ, каквото е херцоговинско-
то, но и напредкътъ на държавата да
улесняватъ во всяко отношение.

Пълишно е, мислимъ, да прибавимъ тукъ чѣ, независимо отъ всякакви прѣятелски препорѣки, правителството и само уѣща чѣ е настало вече время да се стѣхнѣ наздравно и съ рѣшителностъ въ пѣтътъ на дѣйствиелни преобразованіи както въ економическо, така и въ управително въобще отношеніе. Нег. Выс. Есеадъ наща, който сея оттегли въ среда отъ високийтъ еп постъ, бѣще рѣшенъ вече, както сея види, да остави на страна безплоднытъ опытанія, и да просочи дѣла дѣйствиелни — единственнытъ способни да наснидѣлствуватъ негичныйтъ напредѣтъ на едно общество. Преемникътъ му, Махмудъ Недимъ паща, не е по малко навиѣстенъ за своята дѣятелностъ. Мѣжынъ ежъ нацѣстѣина обстоятелствата, въ които цар-

его доверіе го призова повторително на този високъ постъ. Но достоинството на мѣсто да ослабнува, намѣрва, напротивъ, го голъмо насырждане въ подобни обстоятелства. Нѣма, прочее, съмнѣніе чш Махмудъ Недимъ наша ще даде, похъ вѣдѣновеніето на Нег. Велич. Султантъ, новъ потикъ на работытъ и ще осуети така всяко за напредъ послѣдствіе отъ чужды влѣшателство.

ИСТИНАМЫ И МИРЪ.

Минхлата седмица ся испрати отъ правителството до Екзархѣята едно *тежкоре*. Въ което ся явява чѣмъ иза рѣшеніе за *истъклихъ* да ся пълзвиратъ отъ една питоциенна комесія, съегозина отъ двама патриаршеици и двама екзархійски представители имену за председателъ единъ царски чиновникъ.

Казватъ ли подобна една комиссія ся одобрявала и отъ самата Патріаршія. Кolkото за Екзархията, то ся разумна само отъ себе чи тя не може освѣтъ да и пріеме.

Като сме издигали всякога гласъ за унищожението на вѣсточната църква, на която положението става отъ днѣхъ на днѣ по бляскаво и по завидно посредъ христѣнскійтъ и образованыйтъ сѣтъ, и за които всичко показва чи е признакъ на ново блядце и на новы смѣдени въ чловѣчеството: като постоянно сме си борили за правдата, добръ разумиваща, и за законѣността, строго приспособиѣма; като непрерывно сме искали миръ и съгласіе между всички вѣсточны народы въ полза на общото развитіе, на дѣйствителныйтъ напредѣкъ и на плодородното прераждаѣне на вѣстокъ; като най послѣ никога не преставяйки да искамы окончателното и трайно устройство на Екзархѣята за да може тя да бжде и дѣйствително полезна на българекото общество, на което тя е и поставена: то ний не можемъ оствѣн да ся съзрадуваме на царекото правителство за мѣрката, която е зело най сѣтъ да даде, веднѣждъ за всегда, край на едно положеніе, което обѣе станало не само изворъ, но и постоянна хана на разны препатаніи, а несто и съблъкваніи помежду два елемента, рѣшени другояче да живѣятъ мирно и трудолюбивъ животъ. Нашитъ съображованіи сж толькы, по горещи, колкото обычаи да вѣрваме чи съ истина, които правителството жеае вече да извърши, то не прави оствѣн да насилствителствува послѣднето си рѣшеніе да влѣзе въ повъ нѣжъ относително до обхожданието му въ педовършеныйтъ греко-български расправы и да посеме въкакъ по дѣтально *точно*то приспособленіе на Царскійтъ ферманъ.

Нека ся извършат истиямѣтъ част
по скоро съгласно съ този ферманъ. То-
га щъ бѣде наистина една значителна
стъпка, но това не може да бѣде и по-
мѣдната стъпка за окончателно рѣ-
шеніе на казанымѣтъ расправы. *Истиямѣтъ*
ще разяснят само положеніето
и то докажат до каква степенъ сѣ бы-
ли основателны притязаніята на двѣтъ
противоположны страны. притязанія ну-
ужи истинникѣтъ си въ распоряжа-
ята на Царекійтъ ферманъ. Но упроче-
вореніето на вѣсточната църква въ От-
томанската държава и окончателното у-
стройство на Българската Екзархія не
зависятъ отъ извършваніето на *истиямѣтъ*.
Тѣ зависятъ отъ точното при-
способленіе на всичкитѣ части на цар-
екійтъ ферманъ.

Същипенъ въ духъ православенъ за
оставленіе на едно помѣстно право-
навно окръжіе, този ферманъ отхвърля
ору и идеята за едно религиозно рас-
щепленіе помежду два народа, живущи
въ вѣкове въ държавата подъ свеще-
ното знаніе на една и съща вѣра. По-
оденнитъ въ послѣднитъ години распра-
въ можѣа да ги раздѣлятъ управително,
можѣа най много да ги охладѣтъ въ
чувствата имъ на любви помежду имъ.
То тѣ не бѣха никакъ отъ естество да
проридатъ въ Османската държава двѣ
рѣкты религиозны. Въодушавленіи отъ най
гражденигъ чувства една противъ дру-
га въ голѣма щета на общитъ и задру-
жнѣи-тъ напредѣтъ на вѣстокъ. При
сичко това грѣко-българскійтъ въпросъ
даде най послѣ поводъ да ся породѣ
една зловучна *смизна*.

Ме му е тукa мѣстото да разпeдa-
мa питo кoй e глaвнийтѣ твoрeцѣ на тa-
нa схизмa, питo нaкѣ дa ли нe мoжѣнe
и дa сѣ пoдтвeрди при eднa пo дo-
грa и пo дѣлaтeлнa вoлѣ нa вeщкѣ нѣ-
рeсeующѣ сѣ. Нaмѣстo дa кoримѣ и дa
oбвинявaмe, нѣщo, кeтo нe e усталoжвa-
нo рaздpaжaнo, нaпрoтивѣ, стрaстнѣ,
нѣмѣ oбичaйнѣ дa зaбравѣмѣ мнѣшнoтo
и дa рaздeдѣмѣ пo яснo и пo бeзпирѣ-

страстно за настоящето. Но дѣлото е
днесъ чл. по такава или опакава причина,
има на средата една *схизма*. Ипо-
же висшето положение на пѣшкъ спар-
хѣн служеше на мнозина оръжје за от-
блъженіе всяка мисль както за умирот-
вореніето на вѣсточната църква, така
и за окончателното устройство на Ек-
сархіята, то *испираниятъ* ще осуетятъ
и това средство за продълженіето на
единъ хаосъ, отъ който не може да си
очаква нищо добро. Тъ ще дигнатъ
всякъ прѣдлогъ да ся подкрѣпи схизмата,
и ето защо пѣшъ ми наричамъ първа стѣ-
на въ повѣ пѣтъ.

Схизмата трѣба да ся дигне. Искать да кажатъ чи и въ Патріаршіята с почналь отъ пѣколко время да вѣс по утѣшительнѣ вѣтрѣ на мирѣ и на любовь. Ако това не вѣрватъ всички, за венчки обаче трѣба това да е желателно.

Времето трѣба вече да е показало на Патриаршията чи схизмата е не само погрѣшка, но още и пропасть, отъ която трѣба да се отстраши тя часъ по скоро, ако дѣйствително си гръжи за църковныйтъ миръ и за своето собствено величїе. Страстигѣ, отъ друга страна, ся поутолжиха чувствително при всичкигѣ послѣдни напругания на схизматогилитѣ да смяятъ обществото съ прегракилантѣ си краскаи. Църковницѣта началници, въпрочемъ, както и всички ония, които нматъ присрѣще задружиятъ напредѣкъ на вѣстокъ и добръ разумивающѣ интересы на вѣсточната църква, не могатъ не трѣба да ся вдѣкватъ освѣтъ отъ чувството на дължността си. Но мирътъ и любовта не могатъ да ся възстановятъ ствършено, ако не ся дигне схизмата, а диганїето на схизмата е тѣсно свързано. споредъ пастъ, съ точното изпълнение на царскїй-тъ ферманъ. Възпъ отъ добрата воля на Патриаршията, пека си нацѣленигѣтъ и нѣтъ веднѣжъ за всегдичи въ този ферманъ не ся говори само за епархїи. Въ распоряждания мѹ става дума и за много други работы, за които нѣкои си не щатъ нищо да знаятъ. Добъръ е да ги земежъ сами предъ видъ. Тѣй ще улеснимъ дѣлото и на самото правителство.

Ръшено да даде последенъ конецъ на Гръко-българскитѣ расправи, то не може да си спре само въ *истиямиѣ*. То ще си приложи и другитѣ распоряж-данія на фермантъ, между които онова, което има предъ видъ сѣдалището на Ексархията, не е ни най-маловажното ни най-последното. Съ тази си постѣп-ка правителството не ще покаже само чѣи желае да се съобразява строго съ законътъ, то ще покаже още чѣи на-добра и въ твърдата воля да съдѣствува, отъ своя страна, за умиротвореніето, а слѣдователно, и за напредѣкътъ и за развитіето на една голѣма частъ отъ христіанскитѣ си подданици — Гърци и Българе.

Пий възлагами за всичко това твърди надежди на императорското правителство. Днешният Велик Везиръ Н. Вис. Махмудъ Педимъ напаша, имъ служей да си опознае твърдъ добръ е естеството на гръко-българските църковни распри. Той започна, при известни обстоятелства, прилагането на ферманъ, той трѣба да оцѣни строго и днешното положение на работитѣ въ това отношение за да възстанови мирътъ въ пѣ-кратъ на православниятъ общества, които живѣятъ въ Оттоманската държава.

ВЪНШНІЯ НОВІНЫ.

ЕВРОПЕЙСКАТА ПЕЧАТЪО ПО ХЕРНЕГО-
ВИНСКИТЕ РАБОТЫ.

Англісінкѣтъ вѣстникъ *Стандардъ* ся занимава съ херцеговинскіѣ работы въ една особена статія. Като говори пай напредъ за военскіѣ сили, съ които разполага по настоящему царската войска, *Стандардъ* казва чи Йортата признава днесъ тежестята на кризата и бърза да испрати новы сили. Като разбира послѣ какъ съ тѣзи новы сили правителството ся може да удуши херцеговинското възстаніе, *Стандардъ* ся пыта само да ли бунтовницѣтъ не получавать нѣтъ вѣтъ помощи, въ който случай работата зима другъ характеръ. Тамъ е, казва, въпросътъ. Чърногорскіѣ князь

ще ли може да възбрани малката си дър-
жава да изложи съдбината си заедно
съ Херцеговинцѣтъ? Истината е чѣи всѣ-
кій день многочисленны чѣты мичуватъ
граппицѣтъ и казватъ чѣи князь Николай
не може вече да противостои на мѣиѣи-
то, което е да си земе участіе въ пол-
за на бунтовницѣтъ. Въ Сърбіи поло-
женіето е еднакво. Князь Миланъ пріе-
лътъ Австріи съвѣтътъ да стои миренъ,
но раздраженіето между подданицѣтъ му
си умножава ежедневно и прѣителитъ на
династіята му си ползватъ отъ това
положеніе за да произвождатъ смущенія
противъ него. Австрія казва чѣи иска да
стои нейтрална : но при всѣицѣтъ и мѣр-
ки, тя не може да запрети на стотини
отъ подданицѣтъ и да прѣскачатъ граппи-
цѣтъ всѣица недѣля.

При едно такова зрѣлище *Стандарди* ся ублажава чи Англія може да ся ограничи само въ моралното дѣйствие при Высоката Порта. «За добра наша честь, казва той, ний не сме призваны да заемемъ по настоящему нѣкое рѣшеніе, и падѣемъ си чи не ще ся увлечемъ да прѣемемъ нѣкоя мѣрка отъ естество да поборка дѣйствието на Портата. Ний нѣмамы право да посредниствуваме между една независима държава и разбунтуванитѣ и подданицы, само и само зашто то сѣ христіане. Длѣжны сме обаче да принесемъ на Султантъ нашоето мнѣніе, и да му посвѣтуваме, въ собственныйтъ му интересъ, да дигне сякъ предлогъ за продълженіето на бунтовническото, чрезъ чловѣчески и благоразсудны реформы.»

«Възв. послушанъ или не съвѣтътъ на *Станбурда*, казва отъ своя страна бриселскій *Порѣд*, позволено е да предположимъ чн този пътъ всичкитъ европейски сили ще бждатъ съгласни да препоръчатъ на правителството на Султанитъ брзото изпълнене на обещания отъ много време страдащи, и чн въ този случай не ще ся явятъ вече между разнитъ правителства опъзи разногласия, на които ся уповаваме Портата за да отлага уащичиения, които само могат да оздравятъ тишината и благоденствието на Оттоманската държава.

Въ миншлыйтъ брой споменѣхмы многоходомъ нѣщо за една статія на лондонскійтъ *Таймес* по херцеговинскитѣ работы. Отъ тази статія днесъ извлечамы слѣдующето :

«Колкото тежко и да е турското владѣніе, казва *Таймс*, времето още не е дошло да ся махне то. Нито Англія нито Россія сж готови да ся опитатъ съ ужасната отговорность на една война, която бы могла най послѣ да расклати дору и сществованіето на турската власть. Колкото ся отнoсo до Англія, тя не може да земне никаква мѣрка предварително. Ти има толкозь симпатія колкото ни една друга сила за христіанетъ, които устѣшатъ тяжестѣта на мусульманскѣта власть, но минутната надежда чи Турцитъ ще ся раскалятъ и ще ся обходять съ начинъ по благоприличенъ не е паднала съвършенно. Стойността на мирѣтъ на вѣстокъ е несравнително много по голѣма въ днешнитъ времена отъ колкото благоденствіето на Херцеговина. Ти трѣба да чака. Казвамя това безъ никакъвъ духъ египетскій, по съ чувство на съжальствителна истина. Колкото достопаечно и да е угнѣтніето което тежи върху турскитъ христіане, было бы по злѣе еще да ся предприеме единъ бой, който бы можилъ да тури въ опасность самото сществованіе на турската имперія, и, слѣдователно, да произведе пестъгласія между по пярнитъ държави въ Европа. Бунтовницитъ бы сторили, прощес, добръ, да сложатъ оржжіето и да ся повърятъ на самитъ Турци, на които строгоститъ ще ся умекчатъ чрезъ посредничеството на христіанскитъ сили. Не щемъ да кажемъ чи подчиненіето имъ ще докара мирѣтъ. Мирѣтъ е невъзможенъ въ Турція. Други бунтовничества подобо ще избухнатъ. По господството на Турція е необходимостъ не защито е добро или поне сносно, по защото то е единствениято плѣцо, което стои между вѣстокъ и хаотитъ.»

Вієнскійтъ *Нийе Фремденблатт* изъ-
щава чи най съвършенното съгласіе пре-

обладава между Австрія, Россія и Гер-
мания по политиката, която трѣба да се
свързва относително до херцеговинско-
то бунтовничество. Австрія има особен
интересъ, по причина на раздраженията,
които това бунтовничество причинява въ
ѣйство отъ областитѣ ѝ, да се възстано-
ви тишината въ възстанкитѣ страни.
Правителствата петербургски и берлин-
ски ся показали готови да поддържатъ
съ най горещитѣ начинъ съвѣтътъ, ко-
ето австро-унгарското правителство бы
намѣрило благословно да даде въ Цар-
иградѣ.

АВСТРИЙСКИЕ ВѢСТНИЦЫ И ХРИСТΙΑ-
НЕТЪ ВЪ ТУРЦІЯ.

Мониаеъ Ревю, полуофициаленъ вѣ-
стникъ, като говори за възста-
паніе въ Херцеговина, опредѣляя тѣхъ
положеніе на три тѣ сѣверны силы, спо-
редъ както е то направлено отъ стапа-
литѣ договори въ Берлинъ и Петербургъ:

«Споразумѣніето на трѣтъ силы има изходна точка, сѣщо и цѣль поддържаніето на съществуващиятъ редъ на въстокъ. Отъ една страна то отнима на бунтовниците всяка надежда да ся видатъ поддържнѣ въ покушеніята. които клоиятъ да нанесатъ ущербъ на цѣлостта на Турція: отъ друга страна, това съгласіе дозволѣва на Портата да подложнѣ на едно серіозно преглѣданіе правителственна-та система, система, която тѣ е слѣдвала до днесъ, и да потрѣси да нареди върху поны и по сегодни условия своитѣ отношения къмъ христіанскитѣ народонаселенія на свѣрз на имперіяма. Тройственниятъ съюзъ е слѣдователно една гаранція за миръ и преграда противъ опасноститѣ на иностранното вмѣшательство: въ смѣното время той предлага една основа, върху която може да бѣде устроено едно състояние на работитѣ, което да даде удовлетвореніе на населеніята, на които силитѣ осѣждатъ, наистина, революціоннитѣ склонности, но силитѣ мѣчно могатъ да не одобрятъ стремленіята на тѣзи населенія къмъ свободното развитіе на тѣхното положеніе въ Оттоманската имперія за удовлетвореніе на тѣхнитѣ както умствѣнны така и матеріалны интересы.»

Маджарскіміт Млодзъ, казва по то-
ва: Ако ся съблече това заявленіе отъ
полдоуфициантата му коруба, ще ся види,
чи съдържаніето е това: Тритѣ сѣверни
сили не сѣ искали расподѣленіето
или распаданіето на Турція, нито уве-
личеніята на тритѣ княжества Сърбія,
Черна Гора и Румунія. Отъ тази страна
существоующій релѣ трѣба да ся под-
държи. Но тази причина, не ще прие-
матъ сѣдователно никаква помощъ. Но
държавитѣ искатъ да наложатъ на Пор-
тата една силна политическа узда. Не
че може да има едно чуждо посредни-
чество, т. е. едно вмѣшательство отъ
страна на Франція или на Англія. По
тритѣ съединени сили ще пригласатъ
Портата «да преглѣда» своята сегашна
правителствениа система и да направи
на христіанскитѣ населенія на Импе-
ріята условія по добри и по пригодни.
Съ други думи, тритѣ сѣверни сили ще
да натегнатъ съ всичката тяжесть на
своего вліяніе при Султанитѣ и него-
вого правителство, за да добыятъ за
рамѣтъ едно положеніе по достойно за
человѣчески сществува. Но, отъ друга
страна, като ся знае, чи Портата е твър-
дѣ расчогителна на думи и обѣщанія,
тритѣ сили, имено Австрія, Германія
и Россія ще иматъ гръжа да добыятъ
извѣстни гаранціи, които да оздравля-
ватъ испъненіето на обѣщаннитѣ пре-
образованія. Колкото за присъединеніето
на оттоманската територія, не искатъ
това на никакъ цѣла, и всичкитѣ сгово-
ри, които бы могли да станатъ по този
предмѣтъ, пѣматъ основнѣчно теорити-
ческа стойностъ.

Ний смъ съдователно предъ лице на
прогланеніето на една политика за по-
средничество отъ чртьтъ смъ, и ний до-
рътъ знаеме, чи тази политика е опредѣ-
лена издалече. Сега пачува да ся раз-
снисяа толкозь мячно по патуваніе на
нашійтъ императоръ по мячнотъ пътеки
на Даманій. Защото не е вече позво-
лено да ся съмнява, чи въ тази поли-

Първото средство на против-
облегчението на опасността, която
изхожда от това заблудуване, съ-
витазиането че Същият е само
чужденно начало въ св. Троица.
Ий напредъ, това изражение
се оправдае от църковното
и съставлява явственно едно
свеще: второ, споредъ това из-
рече да предположимъ въ Бога
чуждеността на това е противъ
на здравото вътрочение,
имайтъ разумъ, който съзпява
на че въ Бога съществува

Въ свѣтъ да постоянствува въ то-

Отъ цвѣтъ гр. 40—150. Кола
5, съ л. т. 128. Англіійскія, гр.
190—195 съ л. т. 100. Спиртъ
ски, англіійски 1 л. 18—19 ови.
биресо гр. 132¼ оката съ
Варезы гр. — Гедены гр. — 12
Гемба гр. 33 — оката съ л. т.
качеств. 29—31. Чернень гр. —